

Letnji izveštaj 2014

Dragi prijatelji životinja,

Krajem školske godine naš salaš je posetilo više od 400 dece koji su došli da posete naše životinje - upravo sam se pozdravila sa poslednjih 35-oro. Poseta dece nije samo radost za njih, već i životinje uživaju u posebnoj dečijoj pažnji. Konji dolaze do ograde i spuštaju svoje glave, tako da ih deca mogu pomaziti. Naravno deca su potpuno opremljena sa šargarepama i tvrdim hlebom.

Pepi, naš glavni čuvar salaša koji trci po dvorištu je apsolutna zvezda medju životinjama. Iako ništa ne dobija za jelo, svakako spada u ginisovu knjigu rekorda, što se tiče maženja. Gomila dece se gura oko njega da ne propuste maženje. Medju njima ima dosta dece koja se plaše pasa, pogotovo velikih. A Pepi je veliki

Pepi uživa sa decom najradije ne bi ni ustao

On je takodje najbolji pas kog smo do sada imali. Kada nije zauzet da dočeka decu i goste, spava često preko dana negde u hladovini. Čak i kad pomislimo da spava, on ne propušta ništa, sve vidi i kontroliše. On odmah ustane i gleda šta se dešava. Tokom noći tek počinje njegov pravi zadatak. Do rane zore nadgleda i čuva veliku zemlju oko našeg salaša. Ponekad se čuje da laje sa jedne, pa sa druge strane.

Pre neki dan je jurio šakala.

Lepo je videti životinju koja ima cilj u zivotu i čini ga savršenim. Druge naše životinje nemaju za to mogućnost niti priliku. Oni su u našem dvorištu i mi se trudimo da njima što više olakšamo život.

To nije tako lako sa tolikim životinjama, ali kad god imamo mogućnost idemo sa psima u šetnju, ili sedimo sa mačkama ili mazimo konje.

Neke od naših životinja i nisu bas srećne i uvek se moraju takmičiti u grupi.

Tako je došao jedan veoma stari, mršav konj kod nas. On se odmah zaljubio u magaricu Tswana. Eto ... sada juri konjice, ponije, koze... i izigrava nekog velikog šefa.

Kajlash, naš najnoviji stari konj.

On je bio vezan u našem selu na kratkom konopcu i trebao je biti zaklan.

Isto ponašanje vidimo i kod pilića, mački, pasa i malih životinja. Uvek ima nekih, koji su ugroženi dok se drugi ponašaju agresivnije , pogotovo kad neka nova životinja stigne.

Čudimo se kako se prema novim i slabijim životinjama neprijateljski ponašaju.

Kokoška je bila dugo kod nas i od jednom su počele druge koke da je napadaju i teško povređuju.

Od velike pomoći nesrećnim i nesigurnim novim životinjama je kad ih neke od naših starosedelaca prihvate i štite. Kao što je na primer kuja Hany. Kako je došla do nas , to možete na kraju izveštaja pročitati.

Hany je sebi stalno birala pse kojima je bila potrebna pomoć i zaštita, kao na primer povredjenoj Toni.

Našla sam ga povredjenog na ulici u našem selu, veterinar je ustanovio da mu je noga slomljena i operisao ga. Posle toga je Toni došao kod nas u prihvatilište.

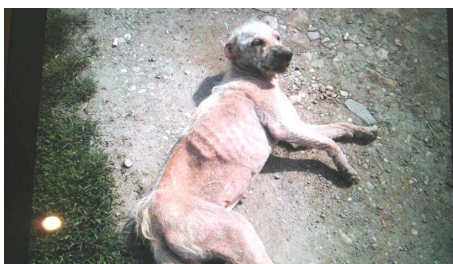
Tokom njegovog oporavka, Hany je stalno bila uz njega i brinula se, da ne bih njemu neko prišao previše blizu.

Međutim ubrzo se vlasnik za Tonija pronašao i tako se srećno vratio kod svojih vlasnika.

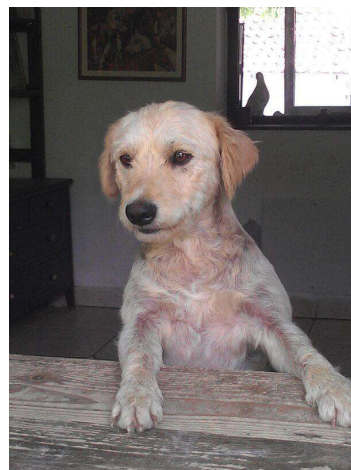
Toni se vraća kući.

Hany je ubrzo našla novog pacijenta i brinula se sa ljubavlju o Elsi, jedna polu-izgladenela kuja sa ulice.

Nakon kratkog vremena njih dvoje su postali veliki prijatelji.

Tako je izgledala polu izgladnela Elsu na ulici.

U medjuvremenu se Elsa dobro oporavila i čeka na drage ljude koji žele da joj pruže novi život.

Trudimo se da naše životinje žive bolje od mnogih drugih životinja koji žive u neposrednoj blizini na ulicama i prihvatilištima. Nedavno sam posmatrala kako moj komšija svoja dva psa hrani i sipa im vode. Bukvalno nakon samo pola minuta je već otišao od njih. Totalno izolovanim psima je veselje i sreća naglo prošla, kad su polu izgladneli skakali na pola vekne hleba koja im je preko ograde bačena. I onda opet nema ništa sledećih 24 sata !

Bila sam duboko šokirana i tužna.

Jedan od ova dva psa je proveo svoj ceo zivot na lancu sa radijusom od jednog metra, i čak nakon toga je izmešten u boks i opet na lanac. Komšija tvrdi da se psi ne slažu, tako da je jedan morao ostati na lancu. Konačno sam ga ubedila da nam preda psa koji je bio vezan lancima.

Komšijin pas vezan u boks.

Sigurno ste čuli za veliku poplavu u Srbiji i u Bosni. Prirodne katastrofe su uvek najveći šok za ljude i životinje, pogotovo kada su u blizini. Mi smo imali veliku sreću pa smo bili pošteđeni. Ali poplava od maja je izazvala veliku štetu u Srbiji. Puno životinja je stradalo.

Mnogi ljudi su pomogli koliko su mogli, ali nije bilo dozvoljeno ulaziti u ugrožena područja da bi se moglo pomoći životinjama. Država je veoma dobro sve organizovala i kontrolisala i mnogi ljudi i životinje su spasene. Zato mi nismo bili u mogućnosti kao što smo očekivali da pomognemo životinjama i da ih uzmemo u naše prihvatilište, ali smo mogli da pružimo podršku što se tice hrane i sena kako bi pomogli i velikim životinjama.

Spašeni psi su smešteni u prihvatilišta u Beogradu, gde su ih vlasnici mogli pokupiti.

Kad sam pre par nedelja prošla kroz selo, videla sam mnogo dece da se oko nečega skupljaju, očekivala sam odmah najgore. Kad ono stvarno, mlada sova je ispala iz svog gnezda i niko nije znao šta da radi.

Stalno se preporučuje da tako nepokretnu pticu treba vratiti na drvo, što smo i uradili. Ali deca nisu htela da ostave pticu na miru, pa ju je direktorka škole poslala kod nas.

Sutradan je opet još jedna mala sova doneta, tako da su njih dve mogle zajedno da odrastaju.

Konačno su njih dve bile dovoljno odrasle da smo ih mogli pustiti u prirodu. Odneli smo ih na livadu i otvorili veliki kavez. Ubrzo jedan po jedan su odleteli. U takvim situacijama imam veliki strah, pošto se bojim za mlade životinje. Veliki je rizik pustiti mlade divlje ptice u prirodu, pošto nisu uvek spremne same sebi da nadju hranu, zato što su u najvažnijoj fazi svog odrastanja bili bez roditelja i nisu imale od koga da nauče kako da se snađu u prirodi. Sutradan sam videla

jednu sovu kako je letela iznad mene. Osećala sam se kao da želi da mi se u letu kruzeći zahvali.... Ili je samo za hranu molila...?

Dve mlade sove pre njihovog leta na slobodu.

Puno se dešava u državnim prihvatilištima.

Još uvek je sve moguće: Od najgoreg načina držanja pasa, do stvarno velikog truda od strane uprava koje se brinu o radu prihvatilišta i organizacije za zaštitu životinja. Ono što je jasno je da je životinjama bolje u prihvatilištima kada organizacija za zaštitu životinja stoji iza njih i aktivno učestvuje u njihovom radu. Mnogi mladi ljudi pokušavaju da učestvuju u radu prihvatilišta, ponekad sa uspehom, ali često su odbijeni.

U jednom prihvatilištu u Vojvodini - mogli smo kroz našu organizaciju pre godinu dana, da znatno poboljšamo uslove za život pasa (pogledaj prolećni izveštaj 2013). Životinjama koje su živele bez krova u vode i blatu od tad im je bilo mnogo bolje.

Ali mnogi psi su ubijeni i pojedeni jedni od drugih. Nažalost mi nismo mogli učiniti mnogo, pošto su razdaljine velike i ako čovek nije tu, ne postoji kontrola. Ali zato smo sad pronašli lokalnu organizaciju, koja preuzima zadatak kontrole i pomoci, ja se nadam da će to biti mnogo bolje. Sa kastriranjem smo počeli, sledeći korak je čipovanje, tako da psi ne mogu prosto tek tako nestati.

Stanje u prihvatilištu u susednom selu u Zablju je već mnogo bolje. Do početka septembra svi psi moraju biti vakcinisani, čipovani i kastrirani. Pored kastriranja je i čipovanje pasa mnogo bitno. Čipovani psi se registruju i ne mogu više tek tako da nestanu. Baš upravo to se suviše često desava u javnim prepunim prihvatilištima. Zato je važno da se vode knjige i da se radi registracija životinja.

Mi imamo stalno na umu, da razvijamo poboljšanja za zaštitu životinja ali to često ide jako teško.

Svaki dan se suočavamo sa neželjenim događajima, ali i sa veselim pričama.
Sva ova iskustva nas motivišu i uz Vašu pomoc možemo da nastavimo naš rad.

Srdačan pozdrav Monika Brukner i životinje

Napredak: Novi mačkarnik u Zrenjaninu

Uvek tužne sahrane:

Pero naš stari ovčar iz Novog Sada je umro. Teško povredjeno štene sa ulice sa odsečenim nogama takodje je preminulo. Zajdedno smo ih sahranili.

Nasa nova rubrika:

Zadnju reč dana ima - Vera Junker

Dragi prijatelji životinja

Drago mi je što ću ja u budućnosti raditi izveštaje sa Monikom Brukner i želim da Vam ispričam, jedan doživljaj moje poslednje posete Djurdjevu.

Na putu od aerodroma do Djurdjeva videli smo mnogo više pasa na ulici nego pre. Uvek je teško odlučiti da li ćemo stati ili nastaviti put, da bih uplašene životinje uhvatili. Nažalost ne možemo sve da spasimo. Medjutim ovaj put mi je jedan mali crni pas zapao za oči i nešto u meni je reklo da mu treba pomoć. To je bilo na atarskom putu, daleko od zadnjih kuća. Tako da smo se zaustavili, izašla sam kod malog jadnička. Tada sam videla dva crna potpuno izgadnela psa. Jedan nije mogao da hoda, njegove zadnje noge su paralizovane. Bio je sigurno udaren kolima. Drugi, ženka, skakala je nervozno i izbezumljeno oko njega i htela da ga zaštiti. Bili su jako uplašeni i zbunjeni. Samo uz pomoć debelog ćebeta Monika Brukner paralizovanog kucu mogla je da uzme, koji je sve oko sebe hteo da grize. Dok smo ga nosili u kola, ženka je skakala tamo - vamo, lajala glasno i pratila nas.

Monika Brukner pokušava ćebetom da uhvati uplašenog psa dok ženka ne napušta svog drugara.

I ako je ženka bila divlja nisu bila potrebna duga ubedjivanja da ona uđe u kola. Čim je videla njenog druga u kolima, skakala je tamo - vamo bez oklevanja i sela je pored njega zaštitnički. Odmah smo zatvorili vrata i krenuli smo kući sa njima .

Kad smo stigli na salaš, Hany (nazvali smo ženku), nije puštala svog prijatelja Nany (paralizovan mužjak) iz očiju. Proveli su nekoliko dana zajedno. Hany je dobro jela i vrlo brzo se oporavila, dok je Nany nažalost svaki dan bio sve slabiji. Nikakve šanse nije imao da ponovo prohoda, njegove strašne povrede i velike rane nikako nisu mogle da se izleče, toliko je bio slab da smo ga morali pustiti.

Hany je ceo dan na beživotnom telu svog voljenog prijatelja ostao i pratio ga do groba.

Nany je mogao samo sedeti na svojim paralizovanim nogama.

Hany stražari kod svog mrtvog prijatelja.

Jako sam bila tužna što nismo mogli Nany spasiti, a sa druge strane sam bila srećna da nije morao umreti na ulici pored puta, mogao je na kraju u mirnom zaštićenom okruženju zaspati.